

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2025. július 20-án.

Márk evangéliuma 6. rész 5-6a. verse: „Nem is tudott itt egyetlen csodát sem tenni azon kívül, hogy néhány beteget – kezét rájuk téve – meggyógyított. Csodálkozott is hitetlenségükön.”

Kedves Testvéreim!

Az evangéliumi leírásoknak az egyik legdöbbenetesebb története. Jézus, aki mindenütt gyógyít, csodákat tesz, segít, hadd használjak egy teljesen furcsa kifejezést: itt teljesen megbénul. Mintha valami akadályozná Őt abban, hogy csodát tudjon tenni. A csoda pedig kétféle lehet. Az egyik típus az, amikor történik valami emberfeletti. Valami olyan, ami megtöri az emberi és természeti törvényszerűségeket. A vak, aki soha nem látott, a saját szemével nézhet körbe. A tenger, ami háborgott, és óriási hullámokkal dobálta a hajót, az egyik pillanatról a másikra lecsendesedett. A halott, akiről egyértelműen megállapították, hogy nem él, az visszatért az életbe. A bibliai csodákat pedig lehetne sorolni, hogy lássuk, miként győzte le Isten azokat az erőket, amiket mi nem tudunk.

Aztán van a csodáknak egy másik típusa is, amikor az életünkben nem emberfeletti történik, csak valami akkor és ott történik meg, ahol egyébként nem volt várható. Lehet, hogy emberileg megmagyarázható, lehet, hogy összerakható, de attól még csoda marad. Meggyógyul egy beteg, akinek a gyógyulásáról az orvosok már rég lemondtak. Megmagyarázható, hogy mi történt a szervezetében, de attól még csoda, hogy ami másokkal nem történt meg, vele megtörténik. Haladunk az úton, és történik előttünk valami olyan, ami váratlan. Mi sem tudjuk hogyan, de elkerüljük az ütközést. Nem fogom elfelejteni azt az esetet, amikor egymás mögött haladva mentünk gyülekezeti tagokkal Budapesten keresztül, és előttem valaki váratlanul lefékezett. Elhúztam a kormányt jobbra, hogy elkerüljem az ütközést. A mögöttem haladó pedig ugyanezt tette, csak balra. Megmagyarázható, hogy mi történt, de attól még csoda marad, hogy Isten belenyúlt a reflexeinkbe, és megadta, hogy olyan hirtelen döntést hozzunk, ami jó.

Jézus Názáretben nem tudott rendkívüli csodát tenni. Egészen megrendítő az, ahogyan ezt itt élénk adja Márk. Lukács evangéliumának leírása szerint Jézus a zsinagógában hirdette az ígét, és aztán amiatt, amit mondott, meg akarták ölni. Máté evangélista ennyit írt: „Nem is tett ott sok csodát hitetlenségük miatt.” (Máté evangéliuma 13. rész 58. verse) Márk azonban úgy fogalmazott, hogy nem tudott ott csodát tenni. Nem azért, mert nem hagytak neki időt, nem azért, mert ő képtelen lett volna, hanem azért, mert az erő nem áradt ki belőle. Még döbbentesebb az, hogyha kimondom, hogy egyszerűen az energia nem tudott kiáradni. Olyan ez, mint amikor lezárunk valamit. Szeretnénk, hogyha minél kisebb helyen elférne, akkor betesszük egy olyan műanyag tasakba, amiből ki lehet szívni a levegőt. Ugyanez történik Jézussal is. Elzárták előle a levegőt. Teljesen bezárták, hadd mondjam így, hogy levákuumozták. Még csak véletlenül se érkezzon semmi tőle.

Mi is történt itt? Teljesen emberi síkon szemlélték az életet. Ez csak egy ács. Semmi több. Egy ember. Nyugodtan mondhatom, hogy a mai felvilágosult világ nem tesz mást, mint csak emberi síkon szemléli mindent. Amit én elképzelhetőnek tartok, az van, amit meg nem, az nincsen. Amikor mi sem tudjuk elképzelni azt, hogy többet tud Jézus tenni, mint mi, amikor nem tudjuk elképzelni, hogy csodás is lehet, amit ő megtesz, akkor mi sem teszünk mást, mint teljesen emberi síkon gondolkodunk, és lezárjuk Krisztus isteni hatalmát.

Természetesen az erő, az erő marad. Máté is leírta, hogy azért történt Názáretben néhány csoda. Márk is leírta, hogy azért így is néhány beteget meggyógyított. Ezért ki kell mondanom, hogy Jézus erejét tudom gátolni a saját életemre nézve, de nem tudom Őt megakadályozni abban, hogy másokkal jót tegyen. Én nem akarom? Nem baj, de Jézus másnak attól még tud segíteni. A kérdés, hogy másokat nem húzunk-e vissza, akár keresztyénként is, hogyha mi nem hiszünk a csodákban? Jézus egy alkalommal azt mondta a farizeusoknak: „Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert bezárjátok a mennyek országát az emberek előtt: ti magatok nem mentek be, és azokat sem engeditek be, akik be akarnak menni.” (Máté evangéliuma 23. rész 13. verse) Engedjük-e, hagyjuk-e, hogy mások életében történjen valami jó Jézus erejével? Megváltónk hatalma, akkor is megmarad, ha a mi életünkben nem engedünk tenni neki semmit. Akkor is megmarad, hogyha igyekszünk ezt a gondolkodást másoknak is továbbadni. A kérdést feltette nekem ez az evangéliumi történet, hogy látom-e azt, hogy ez a hatalom, Krisztus hatalma közöttünk van?

Jézus ezt követően csodálkozott hitetlenségükön. Ez az a csodálkozás, amikor nem értünk valamit. Amikor kimondjuk, hogy nem illik a rendszerbe. Jézus rendszere az volt, hogy Ő eljött, Ő elhozta Isten

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2025. július 20-án.

erejét, az ott volt közöttük, nekik pedig nem kellett. Jézus rendszerébe ez nem illik bele. Ő gyógyítani akart és csodát tenni ott is. Szerette volna, hogyha az emberek élete rendbe jön. Szerette volna, hogyha minden göröngyös út simává válik, és mindenki visszatál a Mennyei Atyához. Ahol pedig nem ezzel találkozott, akkor ott bírálta a jelenlévőket, mint ahogyan azt tette a farizeusokkal, vagy csodálkozott rajtuk, mint Názáretben, a településen, ahol felnőtt.

A kérdés nyilvánvalóan az, hogy vajon mi miként állunk hozzá Jézus erejéhez? Mennyire engedjük az életünkbe? Mennyire kérjük, hogy áradjon ki az Ő hatalma? Attól természetesen még Ő dönt, hogy gyógyít-e vagy sem, hogy segít-e vagy sem, hogy erőt áraszt-e ránk, vagy sem, de ha mi akadályozzuk, akkor semmi eredménye nem lesz. Erről szól ez a történet, és erre figyelmeztet minket.

Úgy is megfogalmazhatom, hogy segíteni nem tudunk neki, de akadályozni tudjuk őt. Mint amikor az embert, aki rosszul lesz, körbeállják a nézelődők, és nem engedik a közelébe azt az orvost, aki segíteni tudna. Egy másik képet is hadd hozzak ide, amit a Biblia is használ. Ez pedig az ajtó képe. Amikor még hideg a templom, akkor ki szoktuk nyitni az ajtókat, hogy jöjjön be a meleg. Ebben a történetben Jézus előtt nem nyíltak meg az ajtók, sőt azok zárva maradtak. Ezért csodálkozott Jézus a hitetlenségükön. A hit ugyanis az, hogy ajtót nyitunk Jézusnak, az Ő erejének.

Az elmúlt héten a gyülekezeti táborban beszélgettünk a határainkról, és ott is az a kép került elénk, hogy az életünk határai olyanok, mint egy kerítés, és azon vannak kapuk is. Ha teljesen lezárt kerítésünk van, ahol senki és semmi nem jut be, az baj. Ha ott húzunk határokat ahol nem kellene, és a jó dolgok nem érkeznek be az életünkbe, az is baj. Ez történt Názáretben. Az előtt a Jézus előtt húztak határt, aki előtt nem kellett volna. Azt zárták ki, aki isteni erőt, áldást, kegyelmet hozott.

Jézus a Jelenések könyvében az egyik gyülekezetnek ezt mondta: „Íme az ajtó előtt állok és zörgetek. Ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, ő pedig én velem”. (Jelenések könyve 3. rész 20. verse) Vajon az én ajtóm nyitva van-e Jézus előtt?

Amen!